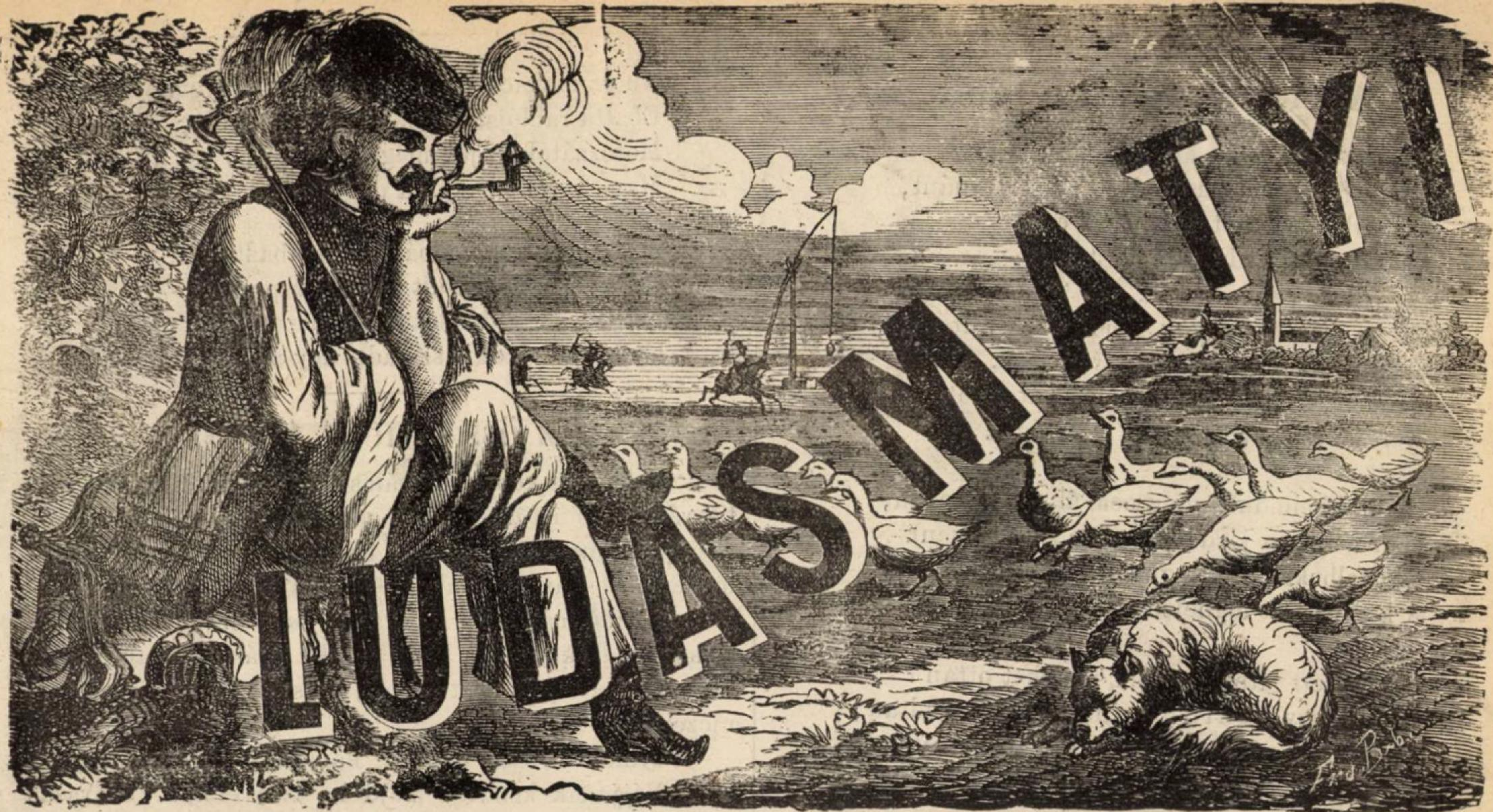
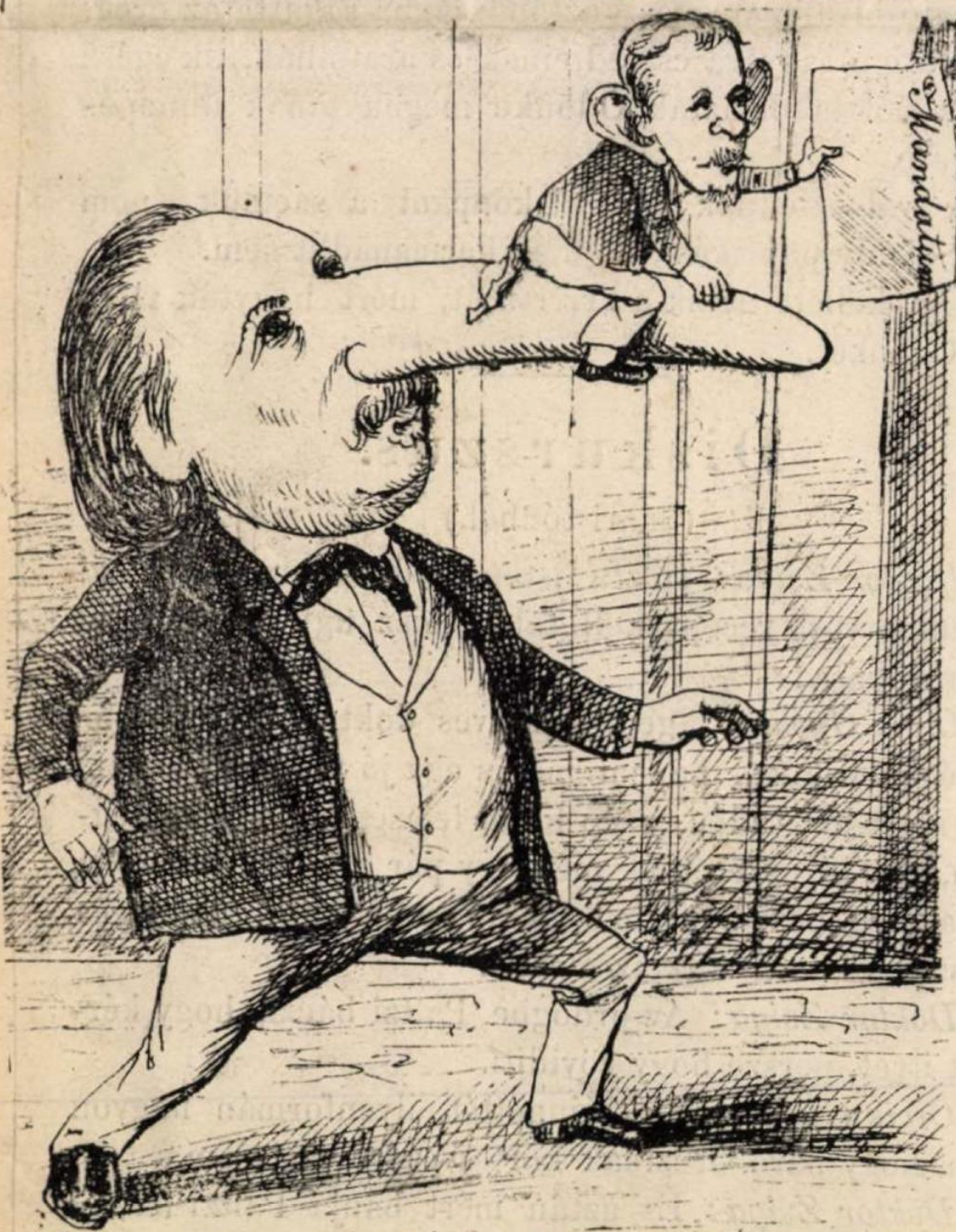
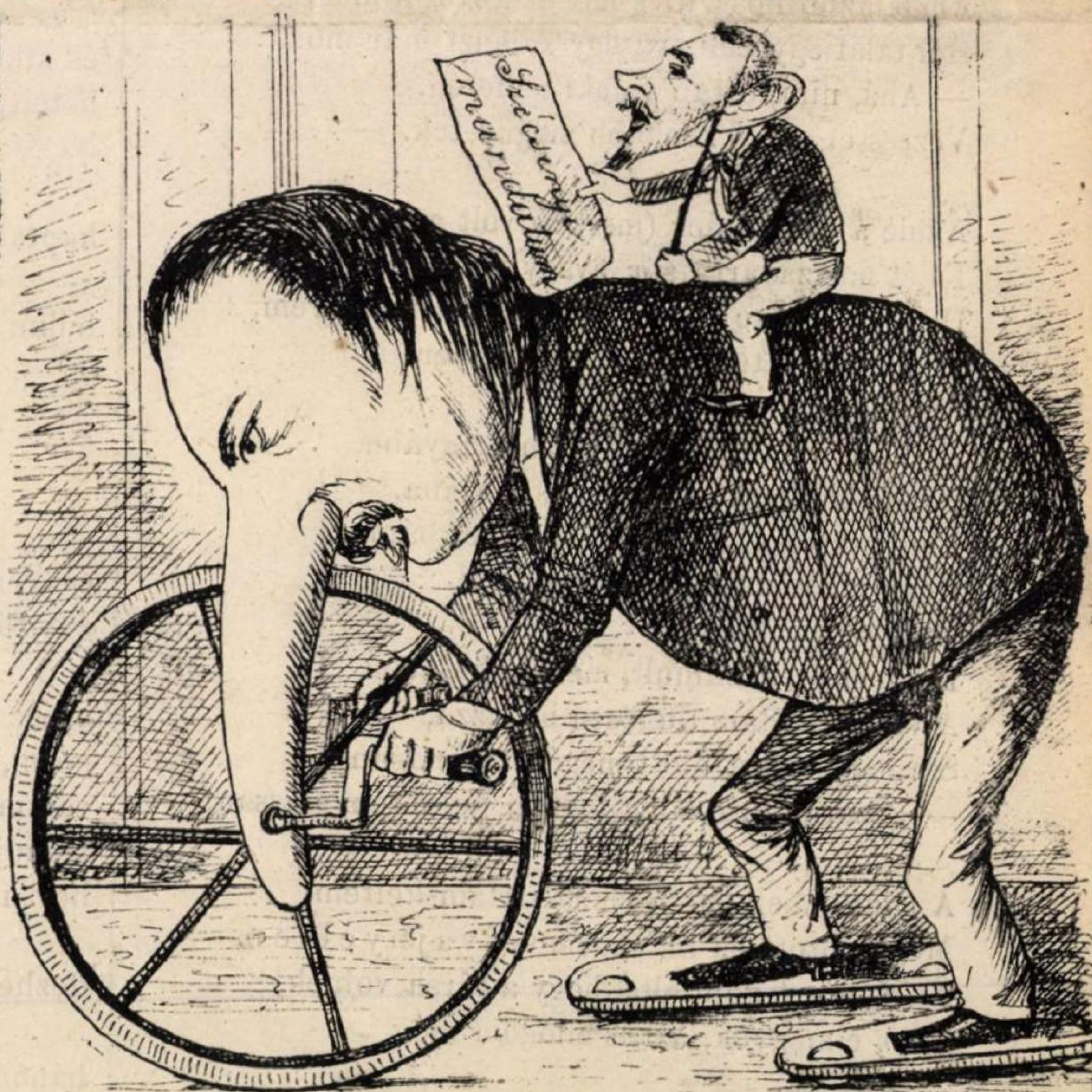

VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.	Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.	Pest, julius 7. 1872. 28 szám.	GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.	*Szerkesztői iroda:* Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

69-ben Pulszki igy vitte be fiát az országgyülésbe.

72-ben pedig igy szándékozik bevinni.

A megijesztett angol.

Plaidjébe burkolva komolyan egyaránt
Járt-kelt egy ánglius bolygó zsidó gyanánt,
A multkori vihar tegnapelőtt este
Akaratja ellen ide veté Pestre.

No, ha már itt vagyok, a hol sohse voltam,
Kissé körülnézek e furcsa városban,
Gondolá, s elindult, de nem sokat látott,
Mert az est boritá már a fél világot.

De mivel elindult, meg nem áll egykönnyen,
(Pár helyen a járdát dicsérte is szörnyen).
Sok felbukás után egyszer oda ére
A kerepesi-út legbelső végére.

Sok fiákert látott, — hm, mi lehet ottan ?
Látja, hogy a s z i n h á z, beballag nyugodtan ;
Jóllehet magyarul sem ért, se hall, se lát,
Mégis végig izzadt egy rekedt operát.

No, csak hogy vége lett ; szállására indul,
De utat nem ismer szinház kapuin tul,
— Mindegy, neki vágok, csipje meg a féreg,
Holnap viradóra majd csak haza érek. —

Ámde az éj hosszu, s lett az angol álmos,
Hol talál egy embert, egy kalauzt már most ?
— Ahá, nini, ottan valaki ténfereg,
Vezess el atyafi ! inkább megfizetek. —

Ámde a constábler (mert az volt a jámbor,)
Fejét megzavarta sör, avagy talán bor,
De meg ugy se tudta, ily nyelv mi fán terem,
Végig, végig tekint a száraz emberen.

Egyszerre nagy eszme villanik agyába, . . .
S bele kapaszkodik ánglius karjába,
Ennyi szivességen szegény angol bámul,
Hogy vezeti őtet inaszakadtábul.

De nem soká bámult, mert jó kalauza
A városházához dühösen behuzza,
S a napos tiszt előtt megáll katonásan :
— „Szörnyü zsiványt fogtam, jelentem alássan. —

A mint őrhelyem n imént jártam-keltem,
Megszólitott ez ni, engem t o l v a j n y e l v e n.
Nyilván azt gondolta, hogy a társa volnék,
Adiő, elmegyek, azt is elfogom még „

Nosza a napos tiszt hivatalos képpel
(Mert azt kell föltenni szemben ilyen néppel)
Vallatáshoz fogott, de semmire se ment,
Nem értette az őt, s ő nom az idegent.

Ah ez makacs, drabant ! elő ide négyen,
Ebatta rablója, ez skandalum, szégyen,
Motozzátok ki jól, megvan már ? no igy ni,
Mars, kivele, le kell a dutyiba vinni !

A szegény anglius bármint szabadkozik.
Csirkefogók közt ült reggeli reportig.
Reggel a tévedés kitünt, s elereszték,
Goddam ! . . el is szaladt, ugy megijesztették.

Az összement trakta.

Pakson a képviselő választás napján roppant vasbográcsok és üstökben rotyogott a felséges bivalypörkölt az öreg Szemiczey kertjében, étvágygerjesztő illatot gözölögvén a haspárt orra alá.

Az idő már késô délutánra járt; Szeniczei Ödönke választóinak korgott a hasa, s folyt nyála a bivaly paprikásért s egy pár kortes meg is szóllitá az öreg Szeniczeit :

„Ennénk már valamit nagyságos ur!"

Várjanak kendtek majd ha leszavaztak. Szavazás vége felé aztán, midőn már látta az öreg Szeniczei, hogy Ödönke bukti, hazasiet a választási helyről s meg állva a kert kapujában oda kiált a szakácskodó cselédségnek :

„Héh a krrrrrrisztustokat, forgassátok ki azt a hust azokból a bográcsokból, nem lesz trakta a krrrtusát a hasuknak, megbuktatták a fiamat a krrrrrrtussát."

A jó bivalypaprikást aztán zsákba rakatta az öreg és kiküldte a tanyára cselédjeinek és aratóinak, kik egész héten abból lakomáztak Ödönke megbuktának ünnepélyességére.

A választóknak pedig koppant a szemük, nem kaptak bivaly paprikást, de még karmanádlit sem.

Ugy kellett nekik a krrrrtusát, mért hagyták megbukni Ödönkét.

D i s k u r s z u s.

(Saari tónból.)

Doktor Zsiga : Hozta isten kedves urambátyám ! csaknem orvosi recept kell talán, hisz ugy néz ki mint egy török basa ! ?

Civis Gyenes : Igenis, kedves doktor uramöcsém, egészséges volnék, hanem mégis egy jó tanácsot jöttem kérni, mert hát tudja , szép fiatal feleségem van és megvallom, én biz szeretnék még egy pár évig élni, hanem mondja meg öcsém uram ! ha az ember sok pálinkát és bort iszik, röviditi-e az az életet ?

Doktor Zsiga : Az ördögbe, Paltzi báczi, hogy kérdezhet ilyet, persze hogy röviditi.

Civis Gyenes : No teringettét, ilyenformán nagyon bánom, hogy báró Orczinak kortesvezére v o j t a m.

Doktor Zsiga : És aztán mért bánja Paltzi bátzi?

Civis Gyenes : Hát először azért, mert buktunk, és másodszor azért, mert nem élek soká.

(Gyöngyösi tónusból.)

Kőmives: Igen is szavazni voltaánk.

Ács: És azután tehát kire szavazott?

Kőmives: Hadjunk meg békit, tudjuk kend é(les sv/iger, hogy mink kőmives teeli időt nem tudjuk meg(lol-g ozni, akkor ezután tüdő megeszunk.

Ács: Hát mit értsek en ebbül.

Kőmives: Hát az, hogy én Pulszkira megszavaz-t am, mert nem értettunk jó. Én azt meggondoltunk, hogy binak neki Pluczki, ez meg lenne totul tüdőnak.

Választási szikrák.

Csunyául henczeg a terézvárosi Radocza-kortes egy irgalmatlan stibli mellett, mondván:

„A Deákpárt az igazi magyar párt, ennek a kezében a hatalom és a dicsősség, a mit eddig akartunk kivittük mind, s ezután is ki fogjuk vinni“.

Nem állhatta ezt egy józan polgár s oda szól a lármás sörkancsónak:

— Tudjuk, hogy minden jót kivittetek, de be mijöt hoztatok? semmit, csak az erkölcsi romlottságot.

— Házudol te communista! hát az a csomó jézsuita! kutya, a kiket másunnan kilöktek, mi meg behoztuk?

A Terézvárosban szavazó irnokok, nincsenek megelégedve a fejenkénti 20 ft. pótlékkal, mely tiszteletdijt azért kaptak, hogy Radoczára szavaztak.

No már ebben igazuk van, mertha egy királyi biró 100 ftot kapott a szavazati jegyeért .. akkor bizony az irnokoknak dukált volna 50 forint, mert hát ők a csizmájuk talpát is koptatták.

— Szervusz földi, mi ujság van nálatok?

— Nagyon rosz, duplán is rosz; jobboldali követünk lett, meg a jég is elverte határunkat.

— Ejnye ne, ... ugy van az, a baj ritkán jár egyedül.

Hidőn az abonyi kerületben. Máriási pártja megszökött bukása elől, Huszár Antal plébános azonnal kiadta a parancsolatot harangozójának, hogy az elhagyott tért — mely közvetlen a kath. templom mellett volt, tömjénnel füstölje meg; — mert ugymond — megszentségtelenitették e szent helyet pártunk közt lévő jogaikat elgseftelő izrael ivadéki!

Magyarországon a választások bagatell hét millió forintba kerültek eddig.

Hány kormánykortes gazdagodott meg ebből, azt még nem számitotta ki a pénzügyi igazgatóság főnöke Besze János.

Epegramm.

Lónyaihoz a választások után.

Nem te magad győztél, hanem eszközeid kezeidben,
Csaporaütött hordókkal korcsá tetted a népet;
Nem te magad győztél, hanem a pénz, melyet az ország
Népei zsebeiből pazaroltál vesztegetésre.
Nem te magad győztél, hanem a hatalom kezeidben,
Melylyel a honszeretet lángját elnyomni törekvél.

*

Önző vagy, hatalomra törő, kinek istene Én-je,
Minden szentet, igazt lábbal taposó pulya álbölcs.
A haza népeivel történjék bármi, — miattad,
Csak te maradhass ott, hova sorsod föl helyezett már.

*

Most magason állasz, gőgös szemeid le se néznek;
Dölyfős vagy lefelé, de csuszó felsőbbnek előtte.
Ámde vigyázz, ha e nép jármod lehajitja nyakáról,
Megtörténhetik az, hogy még magasabbra magasztal.

Utóhang

az abonyi jobbpárt szavazóládájának kigyulása alkalmából.

Ej mi isten csodája
Ég a jobbpárt ládája ..
Meggyujtották a papok.
A titkos szavazatot,

Sivó Józsi nem hiszi —
Berczeli pap megteszi,
Hogy meggyujtja a ládát.
Keveselve a pálczát.

Nyolczat ütött az óra —
Most szökik a jobboldal
Biri Bari kergeti ..
A balpárt meg neveti.

A szelei kortesek
Tolják szekereiket,
Hosszura nyult orukkal
A kanyó Viszlayval.

Bőgik keserveiket
Hogy a követ Gulner lett —
Nincs potyapénz s hivatal,
Buktak Mariásival.

Apponyi és udvara

vagyis a szent Vincze-egylet Pesten.

Epegrammok.

I. Báró Orczi albumába.

Mert, — szintén, miszerint, Báró, — No — de Orczi azontul.
Bódog, az az — boldog voltam hat hétnek előtte.
Mert szintén, miszerint, az az isten verte, — de Almás
Százasim, óh de mit is mondok? — szép ezreseim hol
Késtek az éji homályban? a mint elkésik az utas.
Eörs, gyönyörü kastély, óh mars, no tehát ala zálog.

II. Gyöngyös város protokulumába.

Gyöngyös! — drága hazánk gyönyörü szép gyöngye mit ettél?
Pulszkyt választád, a kit is csak orra komendál.
Elhagytad Bereczet, — pereczed soha sós ne legyen, — sőt
Mátra szakadjon rád, szét zuzván árva lapoczkád,
A patakod mérges, mérges legyen a borod is mind.

Tavaszi ünnepélyes fogadtatása,

midőn ferenczvárosi győzedelme után elment Kalocsára Nagy Ignácz mellett korteskedni.

Választások előtt.

Osztrákbank: Hogy állanak a dolgok Magyarországon?

Piczula Menyus: Kutyáliter, ha többséget nem tudunk csinálni, elmehetünk Komádiba zabot hegyezni.

Osztrákbank: Hát hogy lehetne megcsinálni azt a többséget?

Piczula Menyus: Pénzzel, de nincs krisztus.

Osztrákbank: Hisz ha csak pénz kell... tessék a kaszszánkkal rendelkezni.

Választások után.

Piczula M.: No, nem megcsináltam a többséget?

Osztrákbank: Meg ám, hanem aztán könyökig is vájkált az ur a zsebünkben.

Piczula Menyus: Szja! nem kell a disznót a tök közzé bocsátani.

Előleges értesités.

A képviselő választások mihelyt befejeztetnek, azonnal megkezdődik az adó executio.

Kerge Pali fináncminiszter.

Egy kis diák historia.

Volt nekem egy diák jó barátom N. Kőrösön. Termete mint Alcibiadesnak deli és igéző volt, ugy hogy ha végig ment az utcán, minden leány és minden asszony rászögezte égő tekintetét.

Az én Alcibiades barátom jól tudta ezt. Érezte hogy a miatt a külső miatt, a mit ő nagy kegyesen a sors különös gondviselő hatalmából kapott, nem csupán kiváló alakká, hanem egyszersmind keresett egyéniséggé is tették őt a szép nem igényei előtt.

Érezte igen is ezt, s — miután ő is, mint akármelyik cserép, törékeny lévén e földön — gyakran meghajolt a női sohajok, és a női igények előtt.

Mind ezt a szerencsét azonban irigy szemmel nézték a társadalom közönségesebb lovagjai.

Az én Alcibiades barátom azonban nem az a bárgyu gavallér volt, a ki akár az emberi irigység, akár az emberi kárvágy előtt meghajolt volna.

Nem! őt semmi ilyen rémségek cselekvő pályáján vissza nem riasztották soha.

Imádottja ez időben valami Sára nevü leányzó vala.

A leány szinte leküzdhetlen vágyat érzett magában az ifju birása iránt, hanem a gondos édes anya, annál inkább elkövetett mindent, hogy a két egymásért égő szivet távol tartsa — az érintkezéstől.

Az a korlát azonban soha sem áthághatatlan a valamire való szerelmes diákok akarata előtt, a mit az ilyen kegyes, istenfélő anyák raknak törekvéseik elé.

Ha nappal nem, estve történik az, hogy mint a prücsök átszöknek rajta.

Itt is az az esett állott be.

Be volt ugyan mindig zárva a kapu, s ott volt az elválasztó nagy magas deszkakerités, mint a chinai fal, hanem mi volt azt ugy hajnal felé átugorni, egy könyü termetü diák legénynek!?

Ezt azonban észre vették azok a kuruc parlagi legények, a kik Sárika keze és szivéért szinte sohajtoztanak.

A bosszu fort fel bennök, mikor ez a leány, a pullusnak, ő előttük szivet és tárt kaput nyitott.

Tehát ennyi előnyt, és ennyi vivmányt, nekik mint inkább kompetens vállalkozók- és jóakaróknak kö zömbös indulattal elnézni nem lehetett.

Megcsinálták tehát legott a hadi tervet, az én Alcibiades barátom ellen.

Tudták hogy Alcibiades szerelmes barátom mindig az éj homályát szokta választani arra nézve, hogy ennek fedezése mellett a keritést átugorva, Sárikájának szivéhez nyomhassa szivének hullámzatát.

Tehát a kerités volt az a kőszirt, a melyen ez a szerelem alapult, — s a melyen szinte ezt le lehetne rombolni.

S igy történt az, hogy azok a parlagi legények az irigység indulatától vezettetve, — azt a keritést azon a vonalon, a hol Alcibiades barátunk be szokott ugrálni, — szépen befuniroztták, valami fekete, kátrányféle festékkel, hogy igy a különben feszes és gavallér diák, olyan tarka legyen, mint egy chinézer, — s illatos miként egy görény.

E gonosz számitás aztán csakugyan sikerült is.

A jámbor diák ember, szokása szerint az éj csöndet és homályát használni akarván, — neki keseredett missiójának, — s egy, kettő, három, — fölugrott a deszka keritésre, hogy azontul, megláthassa és élvezhesse az igéret földét, és a tejjel, mézzel folyó Kanaánt.

Hanem midőn fennült a keritésen, az a furcsa matériále a mely termete alatt elterült, nagyon bűzösen érinté organumait.

Körülnézi magát, hát látja, hogy be van pingálva, az a szép fehér merinó nadrág, az a szép pikét mellény, s tenyere is olyan, mint a kindrusz.

Kezdett nem ismerni magára.

A mellett a rátapadt festék olyan aromát terjesztett körülötte, hogy kezdett magának is irtóztató és kiállhatatlanak lenni ez az egész szererelmi bucsujárás.

Sárika ha igy látná kisértet és gonosz léleknek hinné, s igy nem volt más választás a végletek közül, mint visszahuzódni szép csendesen, a nélkül, hogy most az egyszer az igéret földét megpillanthatta volna.

Adomák.

Volt P.-ben hajdan egy füszerkereskedő, ki igen ügyesen végezett egyes büvészi fogásokat, s ezen tudományával többnyire a kofákat szerette boszantani.

Bemegy hozzá jókor reggel egy vén almáskofa gyomorerősitőre, előkap a boltos egy setét szinü üveget, három kis poharat, mindegyikbe ugyanazon üvegből másmás finom fajta italt töltvén, kérdi a kofát, hogy melyikből akar inni?

A kofa megitta mind a hármat, de az üveg szörnyen megtetszett neki, s kérte a kereskedőt, hogy akármit kóstáljon is, csak adja el, ő megfizeti az árát.

Ej néni, maga régi kundsaftom már, vigye isten hirével az üveget, magának ajándékozom.

Viszi a kofa örömmel, az utczára érve azonban nem állhatta meg, hogy szájára ne illeszsze s ne huzzon egyet belőle . . . . de mi ez? ugy csapja földhöz, hogy ezer darabra is törött; a gugyi már akkorra petroleummá változott.

— Kinek a fia vagy kis öcsém? —

„Éds anyámé.“

— Hát édes apádat hogy hivják? —

„Éds apámat? nem tom én.“

— Hogy ne tudnád füles! —

„Nem tom én, csak azt tom, hogy éds anyám a barátoknál szakácsné.“

Régi mese uj kiadásban,

Ismeretes azon régi mese, hogy a farkas és bárány egy patakra mentek inni, a farkas fellebb, a bárány jóval alább. A farkas vérre szomjazott s minden áron okot keresett, hogy a bárányba bele kössön. Rá kiált tehát a bárányra:

— Minek zavarod fel a vizet? nem is ihatom, oly sáros és ronda.

— Hogy zavarhatnám én fel, hisz te felőled folyik a viz, s én iszom a zavarosat.

— Igaz, most jut eszembe, ezelőtt egy évvel ugyan e pataknál csunyául összeszidtad apám, anyám teremtését, most lakolsz érte.

— Hogy szidhattam volna, hisz még csak féléves vagyok, akkor még a világon se voltam.

— No ha nem te, akkor bizonyosan az anyád volt az.

S neki ment a báránynak és széttépte.

Jobboldali mameluk hősök! nem voltatok-e ti farkasok a választások folyamánál? nem ily argumentumokkal támadtátok-e meg a baloldali bárányokat s ölettétek az ártatlan választókat, csakhogy tietek legyen a dicsőség, a hatalom és — mi előttetek mindenek felett a legfőbb — a többség.

Ludas Matyi eredeti okmánytára.

Mutatvány Puskás bucsuztatóiból.

Tegnapelőtt estve, igy jut még eszembe,
Sétálni indulék pálczával kezembe.
Temetőnél mentem, láttam hogy sirt ásnak,
Kérdezém hogy kinek? mondják: Nagy Andrásnak.
Ezen eset engem rögtön dühbe hozott,
És egész utamon mindig kunérozott.
Akkor fujt rá épen a halál mord szele,
Mikor a pitarban friss tormát reszele. . . . . .
Kedves bátyja János, ki lakozol Tökön,
A ki nála voltál a mult csütörtökön,
Kedves huga Julis, ki laksz Apostagon,
Áldjon meg titeket az Ur nagy vastagon.
Mint repedt fazékból a pöfögő kása,
Hulljon fejetekre az egek áldása.
Éltetek fonalát az Ur messze nyujtsa,
Sokféle malasztját fejetekhez sujtsa.
Fáj, hogy elragadta ezen dühös orkán
Mihály öcscsének is, ki lakik Áporkán.
Kedves felesége Lipitnyai Sára,
Nem mégy vele többé kabai vásárra . . . . .
Ember, ne bizakodj tehát nagy eszedbe,
Mindent itt hagysz ugyis, szoritsd bár kezedbe.
Legeljen réteden bár több ezer gulya,
Mégis csak olyan vagy, mint a fagurgulya,
Melyet ha a falhoz vág akármely gyerek:
Száz darabba törik, én fogadni merek.
Legyen bárkinek is kincse, lova, ökre:
Testével együtt mind itt hagyja örökre. . . . .
Itt állanak búsan számos rokonai,
Megannyi nemzetes, vitézlő, néhai,
Kikisérte őt e tisztes falamia,
Kinek ezüst gombja csupa szalamia.
Szerette őt minden, különösen Májláth,
Adott is az néki sok tehenet, kajlát.

Bolond historia,

melyre ráfogják hogy igaz.

A königgräczi csata után, látván a czopfos osztrák generálisok, hogy a burkus katonák mily könnyen mozognak és végzik tiszteséges operátzióikat, mig a magyar bakák mire kibontakoznak a sok pakk közül, igen sok időt eltöltenek; ezen hátrányt a bécsi komissió annak tulajdonitá, hogy a bakák magyar nadrágot hordanak, hogy tehát ezen kalamitáson segitve legyen, abban állapodott meg bölcs tanácskozás után a Comissio, hogy hát hátul gombolós nadrággal verik meg az ellenséget.

Csináltattak is azonnal egy hátul gomboló magyar nadrágot és egy pantalont s a bécsi garnizonból berendeltek egy deutschmaisztert, meg egy magyar bakát, rájuk adták az uj fajta mondurt, megvárakoztatták öket jól s a bölcs Comissio feszült várakozással leste a dolog kimenetelét.

Egyszer aztán a deutschmaister jelenti, hogy baja van, ki akar menni, ezt várta csak a bizottmány, egy intésre ott termett egy legény a szükséges edénynyel, a kimondhatatlan kigombolása egy perc müve volt, s rányomták a leibstulra a deutschmaistert; a comissió tagjai előkapkodják óráikat, számlálják: egy, kettő . . hoch hoch! két percz alatt vége . . ezen találmányért bizonyosan vas korona rendet kapunk.

Most a bakára várt még a bizottmány csak, hanem egyszer csak szedik ám elő a zsebkendőt, tüszszögve kiabál a bizottmány: „Pfuj da stinkt!“

Persze hogy stinkt, mert hát belől a vászon bugyogó nem volt hátul gombolós.

Képzelhetni micsoda rendet kaptak a bizottmányi tagok.

Lónyai ujminiszteriuma.

Lónyay uj miniszteriuma következőleg fogna alakulni:

Belügyér: b. Majthényi László.
Pénzügyér: Érkövy Adolf.
Közlekedési: Pulszky Ferencz.
Igazságügyér: Fabinyi Theophil.
Kereskedelmi: Wahrmann Mór.
Vállás és közoktatás: Horváth Mihály.
Honvédelem: Hollán Ernő.

Erre névsorra csak azt kérdi Ludas Matyi Lónyaitól:

„Kend az az Alvinczi“!?

Legujabb ujdonságok.

Hyeronimi osztálytanácsos ur tegnap utazott le 1000 darab sárga csikóval Mármarosba, hol csikói bizonyosan kapósok lesznek.

A gonosz nyelvek azonban azt pletykálják, hogy ezen ezer darab sárgacsikó még nem lesz képes Hyeronimi osztálytanácsos urat Mármarosból bevontatni az . . . országházba.

—

A kalocsai deák-pártnak böjtje van, Nagy Ignácz elbukta óta a hushagyó hét folyvást tart náluk.

—

Apponyi Albert Rómába készül, hogy szentendrei korteseit a szentek közé kanonizáltassa.

—

Az X-i választókerületben egész indignacióval jelenté ki a Deák-párt elnöke, hogy pártjuk között egy gazember sem találtatott.

No van Szent-Endrén annyi, hogy nem csak az x-i kerületet, hanem egész Magyarországot elláthatná e fajta maggal.

Előfizetési felhivás.

A nyomdai költség és papir-árnak több mint 40 százalékkali felszökkenése folytán, kénytelenittetve vagyok a „Népszava“ előfizetési árát az eddigi 4 forintról 6 forintra emelni.

A „**Nép szava**“ minden más politikai hetilapok között a legrégibb. Valódi **48**-as ellenzéki néplap. Szilárd, elvkövetkezetes volt eddig, a leend ezután is. Bővebb ajánlgatásra nem szorult. Kinek megérte a 4 frtot, megéri annak a 6 forintot is.

Folyó évi julius hótól kezdve tehát:

A „Nép szava“ előfizetési ára:

egy évre . . . . . 6 frt.
félévre . . . . 3 frt.
negyedévre . . . . 1 frt 50 kr.

Ennek következtében kérem azon igen tisztelt magán egyéneket, és olvasó testületeket, kik jelen árfelemelés tudomása előtt a f. évi julius—septemberi negyedre vagy julius—decemberi félévre a régi taksa szerint tették megrendeléseiket, sziveskedjenek az előfizetést utánpótolni a jelzett összeg erejéig, különben csak a beküldött összeg lejártáig fogják venni lapjaimat.

Az előfizetés legcélszerübben eszközölhető **postai utalványon,** melynek bérmentesitése 10 frt összegig csak **öt** krajcárba kerül.

Tapasztalván, hogy igen sokan, kik a „Népszavá“-nak és a „Ludas Matyi“-nak is előfizetői, megrendeléseiket két külön utalványon teszik, figyelmeztetem a nagyérdemü közönséget, miszerint **mindkét lapra egy utalványon** tehetik a megrendelést, miután egy kiadóhivatala van e két lapnak, s ez által is öt krajcár felesleges kiadást gazdálkodnak meg.

Külön előfizetési iveket ezuttal nem küldök szét. A tisztelt gyüjtők e nélkül is eszközölhetik a gyüjtést két oly régismert lapra, mint a „**Népszava**“ vagy „**Ludas Matyi**“.

Gyüjtőknek **öt** előfizető után tiszteletpéldánynyal szolgálok.

Az előfizetési pénzek (postai utalványokon vagy levelekben) küldendők a kiadóhivatalba.

Pest, Városháztér 6. szám alá.

Mészáros Károly,
szerkesztő és kiadó laptulajdonos.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly**

Pest, 1872. Nyomatott Neuer I.nál.